

Marci naplója I. - Hogyan szerezzünk be egy helyes gazdát?

Marci naplója I. - Hogyan szerezzünk be egy helyes gazdát?

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?> E-mail \(opens in new window\)](mailto:uhiskas@protonmail.com)

Elhatároztam, hogy naplót írok! Ezért most bemutatkozom: Marcello vagyok. Pedigrés fajmacska, fekete csíkokkal és pettyekkel a csodaszép szürke bundámon. Ezért is hívják a fajtámat silver tabbynak. Ti persze szólíthattok Marcinak, szeretem ha így hívnak. Nekem, és mind a három testvéremnek csinos kis M betű van a homlokunkon. Ezért lett az ő nevük is M betűs: Merci, Morci, és Murci. Majd róluk is mesélek, de először azt szeretném elmesélni, hogyan válasszunk gazdát.

Nagyon szerettem a mama pocakján pihenni, de anyu azt mondta, már nagy vagyok, és tizenkét hetesen gazdát kell szereznem. Felelős, rendes kiscica idejében új otthonra talál. Én hát elhatároztam, hogy Laura és Péter nekem éppen megfelelő gazdik lesznek. Ők a tenyésztőm barátai, láttak még, amikor mit sem tudtam a világról, csak az alom melegét ismertem. Nem volt könnyű rábírnom őket, hogy hazahozzanak. Tudom, kicsit zavaros vagyok, mert a hazahozás alatt azt értem, hogy elhoztak ide ebbe a szép házba. Most ugyanis ez az otthonom.

Szóval a gazda meghódításáról szeretnék beszámolni: először is amint megjelentek a kiszemelt áldozatok, azonnal elkezdtem dulakodni Morcival – a két lánytestvérem nem szereti, ha cibálom őket – és lesből támadtam az öcsémre, pofozgattam, hemperegtem vele, amíg könnyesre nem nevette magát a nézősereg. Ez volt az előkészítés. Mikor Laura és Péter leültek, odaszökdécseltem a lábukhoz, felmásztam a fotelen az ölükbe és szép tágra nyitott sárga szemeimmel belenéztem azokba a nagy emberszemekbe. Láttam, hogy el vannak ragadtatva tőlem, de sajna, egyik sem merte kimondani, hogy szeretnék engem megtartani.

Még sosem volt ugyanis macskájuk. Ezért elhatároztam, egyesével győzöm meg őket meg

őket. Mikor Laura kiment a háziasszonynak – az én tenyésztőmnek – segíteni a konyhába, utánuk somfordáltam, és előadtam a partvissal a pörgős mutatóványomat. Laura könnyesre kacagta magát, és kibökte, ha Péter engedné, igazán örülne, ha lenne egy cicája. Természetesen senki másra, csakis rám gondolt. Na, berohantam Péterhez és addig ráncigáltam a cipőfűzőjét, addig bukfenceztem a lábainál, amíg a pasi azt nem mormogta, hogy nem is lenne rossz együtt élni egy ilyen helyes kis jószággal. Ez is én voltam, a helyes jószág. Végül a tenyésztőm férje bökte ki, hogy hazavihetnek engem, ha mindketten akarnak – mármint ebbe a házba haza.

És most itt vagyok. Nagy feladat áll előttem, felelős gazdákat kell nevelnem Laurából és Péterből. Meg kell őket tanítanom a macskatartás szabályaira, nagyon következetesen és kitartóan, mert fogalmuk sincs, mi mindenre van egy magamfajta komoly macskalegénynek szüksége. Persze vettem nekem tányérkát, hármat is, külön a vizemnek, a napi ételadagomnak és egy külön edényben van mindig egy kis száraz ropogtatni való, azt különösen szeretem. Az almomat is egész jó helyre tették, az előszoba egyik nyugalmas sarkába, és cserélik is rendszeresen. De hát könyörgöm, tudjátok mi van a nappaliban? Egy vaj színű bőrgarnitúra! Jó, jó az én mancsom tiszta, mint a patyolat, mosom is rendszeresen, de azért ez a világos huzat kicsit zavar. Meg a bőrön nem lehet olyan jól elnyúlni, nem puha és kellemes, inkább kicsit hűvös. Szóval nemtetszésem jeléül itt élesítem a körmeimet, hiszen ez a garnitúra sokkal alkalmasabb erre, mint a heverészésre,. A gazdák ezt igen nehezen szokják meg, folyton visítoznak, ha nekiállok a karmaimat a bőrön koptatni. Pedig amíg nem kapok egy jó kis kaparófát, ez remekül megfelel.

Van még egy alapprobléma, amire nem tudom a gazdikát ránevelni. Képzeljétek, éjszaka folyton alszanak. Én persze nappal kipihenem magam, amíg ők dolgoznak, és tudom, hogy rendszer cica éjjel vadászik. De nekik erről fogalmuk sincs. Márpedig a sötétben – amiben én remekül tájékozodom, hiszen látásom pompás, bajszom hosszú, hallásom éles – nagyszerű vadászatokat lehet tartani a házban. A múlt éjszaka egy molylepkét kergettem végig az ágyon, a gazdákon, ki a fürdőszobába, végig a nappaliban. Néhány szőnyeg összegyűrdött, de a lepkét végül elkaptam. Aztán korábban futóversenyt rendeztem egy árnyékkal, mondanom sem kell, én nyertem, és csak egy fikusz dőlt le, meg az asztalterítő csúszott a földre, kár, hogy rajta volt egy törékeny váza. Hétfő éjjel viszont – elég nagy szégyen egy macskának – én is reggelig aludtam. Előző este hoztak nekem ugyanis egy rugós egeret, és egész este azt ugráltatták az orrom előtt. Na, megmutattam nekik, hogy nem tűröm ezt a konkurenciát. Becserkésztem, elkaptam és összemarcangoltam azt a játékot, ahányszor csak megmozdult. Persze, hogy kifáradtam, és nem volt erőm már éjszaka vadászni menni. Mivel még fejlődésben levő cica vagyok, szükségem van napi 16-18 óra alvásra.

Ma este véletlenül bezárták a hálószoa ajtaját. Biztosan nem vették észre, hogy nem alszom az ágyikómban, ahová nekik is megengedem, hogy odafeküdjenek. Nem baj, addig nyávogok, addig kaparom az ajtót, míg észre nem veszik, hogy hiányzom nekik, és végre beengednek. Akkor majd nyugodtan alhatok.

Legközelebb megírom, hogyan sikerült ez az éjszakai kalandom.

[Vissza a junior cikkekhez](#)

Source URL:

<https://www.whiskas.hu/junior/szorakoztato-hirek/marci-naploja-i-hogyan-szerezzunk-be-egy-helyes-gazdat>